

*İlk arkadaşlarımdan
Robert Alexander Hanna'ya...*

Uygunsuz

Clay Hensley sırasının üstündeki kâğıda bakıp kaşlarını çattı. Çok başarılı bir resim sayılmazdı. Daha iyilerini yapmışlığı vardı, hem de yığınla... köprüde oturan yaşlı bir adamı çizdiği o resim gibi örneğin. O çok başarılıydı işte –hatta bir ödül bile kazanmıştı. Ya bu resim? İdare ederdi, basit bir portreydi. Ödül falan almazdı, ama zaten almasını beklemiyordu. Başka bir işe yarayacaktı. Birazdan.

Clay gözücuyla, Bay Dash'in masasından kalktığını fark etti. Ders bitmek üzereydi, dolayısıyla resim öğretmeni her zamanki gibi, yapıları incelemeye başlayacaktı.

Clay gözlerini kısıp, yüzdeki ifadeyi tam olarak vermek, daha doğrusu kafanın tamamının

doğru görünmesini sağlamak için, portrenin orasını burasını azıcık gölgelendirip sile sile çalışmayı sürdürdü. Kolay değildi.

Kulakları çizmek zordu. Burnu da. Ya gözler? Salla gitsin. Ağaç çizmek gibi değildi. Ya da bir meyve.

Bay Dash şimdi atölyenin arkasına geçmiş, sıradan sıraya ilerleyerek kısık sesle yorumlar yapıyordu.

“Bak, şurda dağların gökyüzüne ulaştığı yer var ya, ordaki çizgilerin incelik silikleşmeli; bu her şeyin daha uzak görünmesini sağlar. Ön plandaki ağacın ayrıntıları çok başarılı.”

Bay Dash’in konuştuğu Marcia olmalıydı. Altıncı sınıfta böylesi öğütler alacak kadar iyi resim yapan tek çocuk oydu. Kendisi dışında.

Clay resminin üzerinde çalışmaya devam etti, ama gerginlikten, kalemi sıkmaya başlamıştı. Silgisini alıp bir düzelti yaptı... Sonra aklına bir fikir geldi. Kot pantolonunun cebinden, kimseye çaktırmadan dikkatle ağabeyinin cep telefonunu çıkardı; öğretmenlerden biri onu elinden alacak olsa, bu Mitch’in *hiç* hoşuna gitmezdi. Clay, tek eliyle kamerayı açıp resminin fotoğrafını çekti, bir tane daha. Telefonu cebine geri tıkip yine kalemini eline aldı.

Bay Dash artık Clay’in hizasındaki sıralarda ilerlemekteydi.

“Çok daha iyi gidiyor, James.”

Öğretmen birkaç adım daha yaklaştı.

“Şu gölgeler var ya... Kalemini o kadar bastırma, bulandırıyor orayı.”

“Ama çok koyu olmalarını istiyorum.”

BriAnne’di konuşan, iki sıra arkada.

“O zaman daha yumuşak bir kurşunkalem kullan... 4B ya da 6B hatta.”

Clay çalışır gibi yapsa da, Bay Dash’in, şimdi tam arkasında durmuş, omuzunun üstünden baktığını biliyordu. Öğretmenin hızlıca aldığı derin soluğu tuttuğunu duydu.

İçinden saymaya başladı. Bin bir, bin iki... Resim öğretmeni yavaşça soluğunu bıraktı. Ardından kısık, gergin bir sesle konuştu.

“Clay...”

Clay çalışmaya devam etti.

“Clay, bırak şunu. Çizmeyi bırak.”

Clay dönüp başını kaldırarak Bay Dash’e baktı. “Neden?”

“Nedenini biliyorsun, Clay. Bu... çok uygunsuz. Yaptığın uygunsuz bir resim.”

Clay şaşkın bir ifade takındı.

“Bugün *ne* istersek çizebileceğimizi söylemiş-

tiniz. Ben de *eşek kafalı* birini çizmek istedim.”

Birkaç çocuk gülünce, durum bütün sınıfın dikkatini çekti ve yakında oturanlar Clay’in resmi- ne bakmaya çalıştılar.

Clay gülmemek için kendini tutuyordu. Bu olayı ağabeyi Mitch’e anlatmanın ne kadar eğlen- celi olacağını hayalini kurmaya başlamıştı bile.

Bay Dash azıcık sesini yükseltti. “*Eşek kafalı* deyip durma lütfen.”

Clay gözlerini devirdi. “Tamam. Bir *eşek* res- mi yapmak istedim. Aptal suratlı bir eşek, hepsi bu. *Bence* iyi de oldu. Gerçekten de aptal suratlı bir eşek değil mi sizce?”

Gülen çocukların sayısı arttı.

Bay Dash hızla başını çevirip atölyeyi kızgın bir bakışla taradı ve, “Kesin sesinizi!” diye homur- dandı.

Atölyeden çıt çıkmaz oldu. Resim öğretmeni bir seksen beş boyunda, geniş omuzlu, kocaman elli, yüzünün büyük bölümü parlak kızıl sakalla kaplı bir adamdı. Bay Dash’in buyruklarına karşı çıkan öğrenci olmazdı.

Bir istisna dışında. Clay konuşmaya devam ediyordu çünkü.

“Hadi ama, yani Bay Dash. ‘Ne yaparsanız yapın, ama gözlüklü bir eşek resmi yapmayın bu-

gün,’ deseydiniz, bunu yapmazdım. Ama öyle de- mediniz. Ben de gözlüklü bir eşek çizdim işte. Bı- yıklı.”

Sonra da, atölyedeki herkes görsün diye res- mi havaya kaldırdı.

Söyledikleri doğruydü. Spor ceket giymiş, çizgili kravat takmış, siyah çerçevesi gözlüğü olan, bıyıklı bir eşek çizmişti –özellikle aptal görünme- sine çalışılmış bir eşek. Ve komik.

Ancak çocukların biri bile gülmedi.

Bu uzun suratlı eşek, birine benziyordu çün- kü, gerçek birine... sınıftaki bütün çocukların korktuğu bir adama. Bir çocuk dışında.

Clay, Truman İlköğretim Okulu’nun müdürü Bay Kelling’e benzeyen bir eşek çizmişti.

Kasten

Clay ne yaptığını biliyordu. Resmi kasten çizmiş, Bay Dash'in görmesini kasten sağlamış, atölye-deki herkes görsün diye de kasten havaya kaldırmıştı –bu sonuncu eylem önemliydi.

Çünkü Bay Dash artık onu azarlayarak durumu geçiştiremezdi –bu olanaksızdı.

Sınıftaki öğrencilerin hepsi, aptal bir eşeğe benzetilmiş müdürü *görmüştü* ve atölyeden çıktıkları anda da bütün arkadaşlarına Clay Hensley'in yaptığı o gülünç resmi anlatacaklardı. Eninde sonunda da müdürün kulağına gidecekti bu, kesin. Müdür *duyduğu* anda da, bir hışımla resim atölyesine gelecek, ateş püsküren gözlerle, bıyıkları seyire seyire, Bay Dash'e bu terbiyesiz çocuğun edepsiz davranışına karşı niçin hiçbir şey *yapmadığının* hesabını soracaktı.

Dolayısıyla Bay Dash bir şey yapmak zorundaydı. Clay emindi bundan.

Resim öğretmeni onu dersler bittikten sonra okulda mı tutardı acaba? Clay'in umurunda değildi –yeter ki akşam yemeğinden önce evde ol-sundu. Bu akşam Mitch de evde olacağı için, bir bakıma şimdi ne kadar çok olay çıkarsa o kadar iyiydi. Ağabeyine anlatacak daha ballı bir hikâyesi olurdu. Resim atölyesinde cezaya kalmak mı? Sorun değildi.

Ancak Clay böyle olacağını sanmıyordu. Cuma günüydü; ılık, güneşli bir ekim günü ve sabahleyin Bay Dash'i büyük motosikletiyle okulun otoparkına girerken görmüştü. Motorla gezmek için harika bir gündü ve Belden şehrinin dış mahalle yolları o öğleden sonra çok güzel olacaktı. Resim öğretmeni ceza için okulda beklemek *istemeyecekti* o gün.

Clay bundan da oldukça emindi.

“Ver şu resmi.”

Clay resmi verince masasına giden Bay Dash çekmecesinden taba rengi büyük bir zarf çıkardı. Resmi içine koyduğu zarfı yapışkan bantla kapatıp keçeli kalemle üstüne bir şeyler yazdı.

Sonra da zarfı Clay'e uzatarak, “Bunu müdüriyete götür ve sekretere ver,” dedi. “Bay Kelling